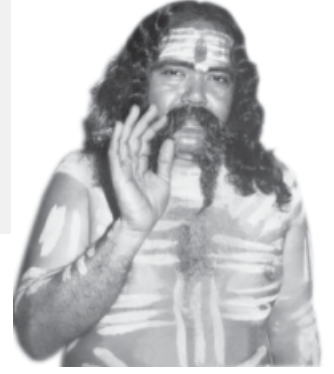

11வது ஞானாச்சாரியார்

12வது ஞானாச்சாரியார் ஞாலகுரு சித்தர் அரசயோகிக் கருவூரர் அவர்களின் எழுத்துக்கள்

12வது ஞானாச்சாரியார்

சித்திரை மாத வெளியீடு
பதினெண்சித்தர்கள் வகுத்தளித்த மெய்யான இந்துமத ஆண்டு 43,73,113

உள்ளுறைத் தலைப்பு

சைவ சமயமே சித்தர்நெறி! அதுவே இந்துமதம்.
ஆசிரியர்: 12வது ஞானாச்சாரியார், குருதேவர், ஞாலகுரு சித்தர்
அரசயோகிக் கருவூரர் அவர்கள்.

1. 1974இல் குருதேவர் எழுதிய நெடிய கட்டுரை அஞ்சலின் பிற்பகுதி.

தமிழ் இலக்கியங்களுக்குச் செல்வாக்கும், மதிப்பும் குறைய ஆரம்பித்ததால்தான், தமிழினம் தாழ்ச்சி அடைய ஆரம்பித்தது. தமிழர்களின் கலைகளும் அறிவியல்களும் தமிழர்களாலேயே மறக்கப் பட ஆரம்பித்ததால்தான், அன்னிய மோகம் அதிகரித்து அன்னிய நாகரிகங்களின் தாக்கம் தமிழினத்தினை சீர்குலைத்தது. மனிதனின் விலங்குணர்ச்சியை முற்றிலும் மாற்றிடச் சித்தர்கள் தமிழில் படைத்த தெய்வீகக் கலைகள் அனைத்தும் உலகுக்கே பயன் தரக்கூடியன. ஆனால், தமிழர்கள்தான் தங்களுடைய தாய்மொழியில் உள்ள இந்தக் கலைகளை யெல்லாம் பயன்படுத்தி உலகுக்கு வழங்கத் தயாராக வேண்டும்.

2. தொல்காப்பியத்தில் உலகின் தோற்றமும், உயிரின் வளர்ச்சியும் பற்றிய கருத்துக்கள்.

1972இல் குருதேவர் தனது நண்பர் ஒருவருக்கு எழுதிய நெடிய அஞ்சலின் கிடைத்த பகுதி. மதம் தேவையா? மதங்களில் வழிபடு முறைகள் எப்படி வந்தன? ... என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு எளிய விடைகள் தரும் அஞ்சல் கட்டுரை இது.

www.gurudev.org
Email: indhuism@gmail.com
Cell: 9972130609

தமிழ்மொழிப் பற்றும், தமிழர் நெறியான இந்துமதப் பற்றும் உள்ளவர்களுக்கு அனுப்பப்படும் சுற்றறிக்கை. இதை நகலெடுத்துத் தமிழ் தெரிந்த அனைவருக்கும் படிக்கக் கொடுக்கவும்.

“சைவ சமயமே சித்தர் நெறி; அதுவே இந்துமதம்.”

ஆசிரியர்:- ‘குருதேவர்’

[முந்தைய இதழின் தொடர்ச்சி...]

தமிழர்கள் தங்களுடைய ‘நாடும்’, ‘இனமும்’, ‘மொழியும்’, ‘மொழிசார்ந்த இலக்கியங்களும் கலைகளும்’ ... தெய்வீகத் தன்மை படைத்தவை என்பதை அடிக்கடி மறந்தும், மறுத்தும், குறைத்தும் வாழுகின்றவர்கள் என்பதாலேயே முற்குறிப்பிட்ட தெய்வங்கள் ... முதலாளிகள் அடிக்கடி தமிழரிடையே வந்து செயல்பட்டார்கள். அப்படிச் செயல்பட்டும் தமிழர் ‘தன்மான உணர்வும்’, ‘இன உணர்வும்’, ‘மொழிப் பற்றும்’, ‘நாட்டுப் பற்றும்’ குறையப் பெற்றுத் தாழ்நிலை வாழ்வே வாழத் தலைப்பட்டு விடுகின்றனர். இருந்த போதிலும் இறைவன் நெஞ்சமும் சிந்தையும் நிறைந்த தமிழ் இனத்தவர் அவ்வப்போது இறையருளால் தவறான வாழ்விலிருந்து தடுத்தாட கொள்ளப்பட்டே வந்திருக்கின்றனர்.

ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு; சிலப்பதிகாரத்துட குறிக்கப்படும் ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்; இறைவன், திருவருளால்; தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னும் பின்னுமாக எழுந்த எண்ணற்ற தமிழ்ப் பாடல்கள் நாடெங்கும் சிதறிக் கிடப்பதைத் தொகுத்து வைத்திடும் பெருமுயற்சியில் ஈடுபட்டான். அவன், சித்தர்களின் பாரம்பரியத்தில் தோன்றியவன் என்பதாலும்; தமிழை வளர்க்கச் சித்தர்களுள் அரசு கட்டிலில் அமர்ந்து சங்கம் வைத்துச் செயல்பட்டிட்ட இறையனாரின் (சிவன்) ஒருங்கிருந்த சித்தர்களின் எண்ணிக்கைக்குப் பெருமதிப்பும் நிலையான வடிவும் அளிக்க எண்ணினான். தமிழ் ‘இனப் பெருமை’, ‘மொழிப் பெருமை’, ‘நாகரிக வளம்’, பண்பாட்டு உயர்வு’, ‘கலைமேம்பாடு’, ‘வாழ்வியல் ஒழுங்கு’, ‘அறிவாற்றல் திறம்’, ‘கடைப்பிடித்த நெறி’, ‘கொண்டிட்ட கொள்கை’,

‘வாழ்ந்திட்ட பெருவாழ்வு’ ... முதலிய அனைத்தையும் விளக்கிடும் சான்றுகளாகவும் (proofs), ஊன்றுகளாகவும் (Evidences) உள்ள தமிழ் இலக்கியத் தொகுப்புக்குச் சித்தர்களின் எண்ணிக்கையான “பதினெட்டு” என்பதையே முறையாக்கினார்.

இந்த அடிப்படையில்தான் ‘பதினெண்மேல் கணக்கு நூல்கள்’, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள்’, ‘பதினெண் மொழிகள்’, ‘பதினெண் சாதிகள்’, ‘பதினெண் புராணங்கள்’ ... என்ற தொகைப் பகுப்பு முறை நாட்டில் வளர்ந்து சிறந்து செயல்பட்டிட்டது.

ஒரு மொழியின் இலக்கியச் சிறப்பையும், சொல்வளத்தையும், அன்றாட வாழ்வியல் செல்வாக்கையும் சிதைத்தால்தான், குறைத்தால்தான், அழித்தால்தான்... .. அந்த மொழிக்கு உரியவர்களின் நாகரிகத்தை, பண்பாட்டை, மொழிப்பற்றை, இனப்பற்றை, நாட்டுப்பற்றை உருத்தெரியாமல் அழித்தொழிக்க முடியும். இதை நன்குணர்ந்திருந்த தமிழக மக்களும், மன்னர்களும் மொழியைக் காக்க, மொழி வளத்தை மிகுவிக்க மொழிப் புலவர்களுக்கு நாடுகளும், ஊர்களும், களிறுகளும், குதிரைகளும், தேர்களும், பொற்குவியல்களும், பட்டாடைகளும், சுவைமிக்க பெரிய விருந்துகளும் இல்லையென்று சொல்லாமல் வாரி வாரி வழங்கினார்கள்.

ஒரு மொழியின் இலக்கியக் கலைஞர்கள்தான், அம்மொழியின் செழிப்பையும் செல்வாக்கையும் குன்றாது, குறையாது, மாறாது, மறையாது பாதுகாக்கும் பேராற்றல்மிகு காவலர்கள் ஆவார்கள். அவர்கள், அப்படி மொழியைப் பேணிப் போற்றிப் பாராட்டிச் சீராட்டிப் பாதுகாப்பதால்தான் ‘தாய்’, ‘தாய்மொழி’, தாய்நாடு, தாய்நாட்டு மக்கள், தனது இனம், தனது இனத்தின் நாகரிகம், பண்பாடு என்ற எண்ணங்கள் நன்கு முளைவிட்டுக் கிளைத்துச் செழித்து வளர்ந்தோங்கிடும். இவற்றைத் தெளிவாக உணர்ந்திட்ட செந்தமிழ் நிலத்து மக்களும், நாடு காவல் செய்யும் மன்னவர்களும் பைந்தமிழ்ப் பாவலர்களேத் தங்களின் விழியெனக் கருதிக் காத்தனர்.

‘தமிழ் மொழிக்கும்’, இலக்கியத்துக்கும்’ செல்வாக்குக் குறைய ஆரம்பித்த போதுதான்; தமிழர் ‘இனப்பற்று’, ‘நாட்டுப் பற்று’, ‘வரலாற்றுப் பெருமை’, ‘சமய உரிமை’, ‘நாகரிகப் பெருமை’, ‘பண்பாட்டுப் பிடிப்பு’ முதலியவற்றை இழந்து, சிதறுண்டுச் சீரழிவு அடைய ஆரம்பித்திட்டார்கள்.

அன்பு நண்ப! இது காறும், நூல்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய; மிகமிகத் தேவையான சில குறிப்புக்களுடன் பட்டியலிட்டுக் காட்டப்பட்ட பதினெட்டு நூல்களும் ‘பதினெண் மேல்க் கணக்கு நூல்கள்’ எனப் படுபவை.

இந்தப் பதினெட்டு நூல்களும் தொகை நூல்களே. அதாவது, பல ஆயிரமாண்டு காலத்தில்; பல்லாயிரக் கணக்கான பைந்தமிழ்ப் புலவர்கள், அவரவர் வாழ்க்கைச் சூழலுக்கும் வாய்ப்புக்கும் தேவைக்கும் ஏற்பத் தங்கள் காலத்து வாழ்ந்த முடியுடை மூவேந்தர்களையும் [Emperors = சக்கரவர்த்திகள்; பாண்டியர், சோழர், சேரர் ஆகிய மூவர் மட்டுமே பேரரசர்கள். ‘வேந்தர்’ என்ற சொல் ‘மன்னர்-மன்னர்’, ‘அரசர் கோன்’, ‘சிற்றரசர்களின் பேரரசன்’ என்ற பொருளில் வழங்கப் பட்டது], ‘சிற்றரசர்களையும்’ (Dukes), பெருநிலக்கிழார்களையும் (Land Lords), படைத்தலைவர்களையும் (Chieftains), வள்ளல் பண்பு படைத்த பொதுமக்களையும் தீந்தமிழ்ப் பாக்களால் பாடி மகிழ்ந்திட்ட பாக்களில்; ‘கடல் கோள்’, ‘நெருப்பு’, ‘மழை’, ‘வெள்ளம்’, ‘காற்று’, ‘அறியாமை’, ‘பகைமை’, ‘பிறமொழியாளர் சூழ்ச்சி’ முதலிய அழிவுசத்திகளுக்குத் தப்பிப் பிழைத்திருந்த பாக்களின் தொகுப்பாகும்.

இத் தொகைநூல்கள் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே செய்யப் பட்டு விட்ட காரணத்தினால்தான்; வரலாற்றுக்கு முந்திய காலம் (Pre-historic Age) தொட்டே வையகம் வாழ் மனித இனங்களுக்கெல்லாம் தாயாகவும், தனித்தன்மை படைத்ததாகவும், ஒப்பும் ஈடும் இணையும் அற்றதாகவும், பெரும்புகழ் படைத்ததாகவும் விளங்கிட்ட ‘தமிழ் மொழி’, ‘தமிழ் இனம்’, ‘தமிழ்நாடு’, ‘தமிழர் நாகரிகம்’, ‘தமிழர் பண்பாடு’, ‘தமிழர் கலை’, ‘தமிழர் அறிவியல்’, ‘தமிழர் சமயம்’, ‘தமிழர் சமுதாயம் என்ற சொற்கள் ‘வெற்றுச் சொற்களாக’, ‘கற்பனைச்

சொற்களாக’, ‘பயனற்ற சொற்களாக’, ‘தேவையற்ற சொற்களாக’, ‘உண்மையற்ற சொற்களாக’, ‘பொருளற்ற சொற்களாக’, ‘அடிப்படையற்ற சொற்களாக’, ஆகிவிடாமல் தடுக்கப்பட்டது.

அன்பு நண்ப! இந்த இடத்தில், எனக்குச் சிந்தை நைந்து, உளம் வெந்து, உணர்வு குழம்பி, மயக்கம் ஏற்படும் ஒரு கருத்தைத் தெளிவாகக் கூறிட விரும்புகின்றேன், அற்ப ஆயுளையுடைய மனிதன், தான் வாழுகின்ற சொற்ப நாட்களின் நிலையாமையையும், எந்த நொடியிலும் தனக்கு மரணம் காத்திருக்கிறது என்ற பேருண்மையையும்; இப் பிறப்புக்கு முன், தான் முற்பிறப்பில் எந்நாட்டில்? எந்த இனத்தில்? எந்த மொழி பேசுவனாகப் பிறந்திருந்தான்? என்ற அறிதற்குரிய பெரிய உண்மைகளையும்; இனி, இப்பிறப்பின் முடிவுக்குப் பிறகு, தான் அடுத்த மறுபிறப்பில் எந்த நாட்டில்? எந்த இனத்தில்? எந்த மொழி பேசுவனாக பிறக்கப் போகிறான்? என்ற அளப்பரிய பேருண்மைகளையும் எண்ணிப் பார்க்காமல் மிக மிகக் குறுகிய, வெறி நிறைந்த, மடமை மிகுற்ற இழிந்த உணர்வோடும் நோக்கோடும் பிறமொழிகளுக்கும், பிற இனத்தார்க்கும், பிற நாட்டார்க்கும் அழிவுகளை, இழிவுகளை, பழிகளை, குறைகளை வாரிவாரி வழங்குகின்றான். இதை எண்ணும் போதெல்லாம் இம் மனித இனம் ஆரூவது அறிவாகிய பகுத்தறிவைப் பெற்றிருந்தும்; ‘தான் யார்’, தான் ஏன் பிறந்தான்?, ‘தான் வாழ்நாள் எவ்வளவு?’, ‘தனது முற்பிறப்பு என்ன?’, ‘தனது மறுபிறப்பு எதுவாக இருக்கும்’, ‘தனது கடமை என்ன?’, ‘தான் உண்மையோடும், நேர்மையோடும், மனச்சாட்சியோடும் வாழ்ந்தால் என்னென்ன நன்மை? வாழாவிட்டால் என்னென்ன தீமை?’, ‘இப்பிறப்பில் தனக்குக் கிடைத்துள்ள பணமும், படிப்பும், பட்டமும், பதவியும், சொந்தமும், செல்வாக்கும், அதிகாரமும் நிலையானவையா?’, அல்லது, ‘இவை எந்த நொடியிலும் மறையவோ! குறையவோ நேரிடுமா?’, அல்லது, ‘இவற்றிற்கும் முற்பிறப்புக்கும் மறுபிறப்புக்கும் தொடர்புண்டா?, இல்லையா!’, ‘இப்பிறப்பில் வாழும் வாழ்வு வெறும் கனவுதானா? அல்லது நனவா?’, ‘தான் கொண்டிடும் வெறுப்பும், விருப்பும், காட்டிடும் நட்பும் பகையும்,

ஏற்றிடும் உறவும் துறவும், செய்திடும் நல்லவையும் தீயவையும், துய்த்திடும் இன்பமும் துன்பமும், போட்டிடும் வேடங்களும், கையாண்டிடும் சூழ்ச்சிகளும், சொல்லிடும் மெய்யும் பொய்யும், நிகழ்த்திடும் ஆக்கப்பணிகளும் அழிவுப்பணிகளும் ... உண்மையானவையா? நிலையானவையா? பயனுடையவையா? ... என்று இப்படிப்பட்ட வினாக்களை எழுப்பி முறையாகச் சிந்திக்கத் தவறிடுவது ஏன் என்றே புரியவில்லை.

அன்பு நண்பா! உண்மையைச் சிலகாலம்தான் மூடி மறைக்கலாம்; என்றென்றும் மூடி மறைக்க முடியாது. அது மட்டுமல்ல, உலகப் பொது உண்மைகளை [universal truths] மூடி மறைப்பதால்; உலக அளவில் விளையக்கூடிய பல அரிய பெரிய நன்மைகள் முளையிலேயே கிள்ளியெறியப் பட்ட நிலையைத்தான் அடைந்திடும். தனிப்பட்ட நபர்கள் தங்களின் நாட்டு நன்மைக்காகவோ, இன நன்மைக்காகவோ, மொழி நன்மைக்காகவோ, உலகப் பேருண்மைகளை மூடிமறைத்தும், குறைத்தும், திரித்தும், வேறுபடுத்தியும் செயல்பட்டிருக்கின்றார்கள். இவர்கள், தாங்கள் செய்வது என்னவென்றே எண்ணிப் பாராமல் வெறும் உணர்வு வெறியில், குறுகிய நோக்கில் செயல்படுபவர்களே. அதனால், இவர்கள் மன்னிக்கப்படும் தகுதியுடையவர்கள்தான்; இவர்களுடைய தவறுகளும் பரிகாரம் செய்யப்படத் தக்கவைதான். ஆனால், இவர்களின் அற்ப ஆசையும், சொற்ப நினைவுகளும், மிகக் குறுகிய நோக்கும், மிகப்பெரிய வெறிச் செயலும்; இவர்கள் எதைக் காக்கவும், எதைத் தாக்கவும் செயலாயினவோ, அவை முழுத்தோல்வியையே அடைந்திடுவதுதான் உலக மரபாக இருந்து வருகிறது. இன்னும் சொல்லப் போனால், இவர்கள் எவற்றைத் தாக்கித் தகர்க்கச் சூழ்ச்சிமிகு முயற்சிகள் செய்தார்களோ!; அம் முயற்சிகள், நேர்மாறாகச் செயல்பட்டுத் தாக்கித் தகர்ப்பதற்குப் பதில் தூக்கிப் புகழ்ந்து பேணிடுவனவாக முடிவடைகின்றன.

இவற்றை யெல்லாம் எண்ணிப் பாராமல் தொடர்ந்து மனிதர்களில் தன்னலம் மிக்கவர்களும், குறுகிய நோக்குடையவர்களும், வெறிப்போக்கு மிக்கவர்களும் அயராது இழிவு மிகு அழிவு வேலைகளில் ஈடுபட்டே வந்திட்ட காரணத்தால்தான்; உலகில் தோன்றிய மனித இனங்களில் பல

இனங்கள் மாண்டு மடிந்தன, பல பேரரசுகள் மறைந்தொழிந்தன, பல மொழிகள் இறந்து பட்டன, பல நாகரிகங்கள் அழிந்தொழிந்தன, பல சமயங்கள் (மதங்கள்-religious) உருக்குலைந்து சிதைந்து போயின. இந்த இழிமிகு அழிவுவேலைகள் நடக்காமலிருந்திருந்தால்; மனித இனத்தின் உண்மையான உலக வரலாறு (True History of all mankind or races of the world) ஏட்டில் எழுதப் படுவதோடு; நாட்டு நடப்பில் வாழ்வதாக இருந்திருக்கும்; அவ்வொப்பிடற்கரிய பெரிய நிலை ஏற்பட்டிருப்பின் சிந்தனையாளர்கள், அறிஞர்கள், மேதைகள், சீர்திருத்தவாதிகள், மெய்ஞ்ஞானிகள், விஞ்ஞானிகள் முதலியோர்களின் எண்ணங்களும், செயல்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து முறையான வளர்ச்சியைப் பெற்றிருக்கும். அந்த வளர்ச்சி உலகம் முழுதும் வாழக்கூடிய பல்வேறு மனித இனங்கள், தங்களுடைய வெறி நிறைந்த 'இனப்பற்று', 'நாட்டுப் பற்று', 'மொழிப்பற்று', 'நாகரிகப் பெருமை' முதலிய அனைத்தையும் மறந்து; அனைவருமே மனிதர் என்ற அடிப்படை உண்மையை உணர்ந்து 'உலக ஒற்றுமை', 'உலக அமைதி', 'உலகச் சகோதரத்துவம்', 'உலகச் சமத்துவம்,' 'உலகச் சமாதானம்' என்ற உயரிய குறிக்கோள்களைச் செயலாக்கி எல்லையில்லாப் பெருமகிழ்வில் திளைத்திருப்பர்.

என்ன செய்வது? மனிதனுக்குரிய விலங்குணர்ச்சி முற்றிலும் மாறாததால்; மனிதன், மனிதனை அடிமைப்படுத்துவதும், ஏமாற்றுவதும், சுரண்டுவதும், வதைப்பதும், கொலைசெய்வதும் தொடர்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. 'இந்தத் தொல்லைகளுக்கெல்லாம் எல்லையே இல்லையா?' என்ற வினாவுக்கு விடையமைக்க முற்பட்டவர்கள்தான் சித்தர்கள். அந்த அமைதிப் பணிக்கு, ஆக்கப் பணிக்குச் சித்தர்கள் திரட்டிய படைகள்தான் 'பத்தர், புத்தர், போத்தர், முத்தர், சீவன்முத்தர், சித்தியார், நான்மறைச் சித்தர், நவகோடிச் சித்தர், அமரர், தேவர், தேவியர், சாத்தர் முதலியோர்', அமைந்த பாசறைகள்தான் 'பீடங்கள்', 'ஆலயங்கள்', 'கோயில்கள்', 'மடங்கள்', 'மடாலயங்கள்', முதலியவை; வகுத்த விபூகங்கள்தான் 'சமயங்கள்', 'மதங்கள்', 'தெய்வீகக் கலைகள்' (Mystical Arts - பேய், பிசாசு, பில்லி, சூன்யம், ஏவல், செய்வினை,

வைப்பு, கழிப்பு, மருந்து, வேலைப்பாடு, முறைப்பாடு ...), 'கடவுட் கலைகள்' (Divine Arts - மந்திரம், மந்திரம், மந்திரம், மாந்திரம், மாந்திரீகம், தந்திரம், தாந்திரம், தாந்திரீகம், சித்தம், தவம், வேள்வி, நாதாந்தம், வித்தாந்தம் ...), 'கலைகள்' (அறுபத்து நான்கு), 'உறுப்பியல்கள்' (முப்பத்திரண்டு 'சாமுந்திரிகாலட்சணம்), 'மண்டலப் படிகள்' (நாற்பத்தெட்டு), 'சிவாலயச் சக்கரங்கள்' (ஆயிரத்தெட்டு), 'சத்தியாலயச் சக்கரங்கள்' (இருநூற்று நாற்பத்து மூன்று), 'திருப்பதிச் சக்கரங்கள்' (நூற்றெட்டு) முதலியவை. இவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்றிட உருவாக்கப்பட்ட செயலாளர்கள் அருவுருவ நிலை பெற்ற தேவர்கள் (முப்பத்துமூன்று கோடி), தேவதைகள் (ஆயிரம் கோடி), இருடிகள் (நாற்பத்தெட்டு ஆயிரம் கோடி), சித்தர்கள் (ஒன்பது கோடி), முனிசுவரர்கள் (ஐவர்), முத்தையாக்கள் (அறுபத்து நான்கு), காளிகள் (எட்டும் ஒன்பதுமாகப் பதினேழு), மாரிகள் (ஒன்பதும் ஒன்பதும் பதினெட்டு), பிடாரிகள் (பதினாறு), மோகினிகள் (பதினாறு), இயக்கிகள் (பதினாறு), செல்லிகள் (பதினாறு), குழுமாயிகள் (பதினாறு), குழுந்தாலாயிகள் (பதினாறு), அங்காயிகள் (பதினாறு), பகவதிகள் (பதினாறு) ... என்றிப்படிப்பட்டியலிட்டுக் கொண்டே செல்லுமளவு எண்ணற்ற வகையினர்; ஆனால், ஒவ்வொரு குழுவினும் (Board of officials) திட்டமிட்ட எண்ணிக்கைக்கு உட்பட்டவர்களே அமைக்கப் பட்டினர்.

சித்தர்கள், இப்படியெல்லாம் எண்ணற்ற திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயல்பட்டும்; அவர்களின் முயற்சிகள் அனைத்தும் மணலில் கொட்டிக் கவிழ்க்கப்பட்ட பால் போலாகி விட்டது என்பதை எண்ணியெண்ணி நெஞ்சமும் சிந்தையும் எரிமலையாக வெடித்துக் கொண்டே இருப்பதால்தான்; சித்தர்களின் நேரடி வாரிசுகள், நெடிய பாரம்பரியமாக வாழ்ந்து வந்தும் வெளிப்பட்டுச் செயலேதும் செய்யாத நிலை உருவாகி விட்டது.

அன்பு நண்பா! என் காலத்தில் நானும் என் முன்னோர்கள் போன்று; எனக்குள் குமறிக் கொண்டே வெறிச்சோடிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து விட்டுப் போய்விடக் கூடாது என்று அஞ்சுகிறேன். வீழ்ந்து விட்ட தமிழ்ச் சமுதாயம் பற்றி ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து சிந்திக்கின்றேன். தாழ்ந்து கிடக்கின்ற

'கலைகளும் அறிவியல்களும்' (Arts of sciences) உயர்வு பெற்றால்தான் உயிரற்ற தமிழ்ச் சமுதாயம் உயிர் பெற முடியும் என்பதை நினைத்து அதற்குரியன வெல்லாம் என்னால் செய்ய முடியுமா? என்ற மலைப்பில் நிலைகுலைந்து நின்றிருக்கின்றேன்.

மாற்றார் வலைவீசிப் பிடித்துச் சிலரைத் துரோகிகளாக்கிச் செய்த அழிவு வேலைகளை மாற்றிடக் கடலை போல் செயல்பட்டால்தான் மாற்றிட முடியும். இதற்கு, என் கல்வியும், பயிற்சியும், தேர்ச்சியும், நட்பும், அடைவும், முயற்சியும் போதுமா? போதாதா? என்ற ஆய்வினையே பெரும்பொழுதைச் செலவிடுகின்றேன். என் செயல், 'தூங்கும் புலி மேல் இடறி விழுந்த குருடன் கதை'யாக ஆகிவிடக் கூடாது என்பதால்தான் அளவுக்கு மீறிய அச்சமும் எல்லை கடந்த முன்னெச்சரிக்கையும் கொண்டு, செயல்படத் தயங்கி நிற்கின்றேன்.

என் தயக்கம் விளைவிக்கும் காலதாமதத்தால் தமிழினத்தின் அழிவும், இழிவும், ஒழிவும் மிகுந்து விடக்கூடாதே என்று நினைக்கும் போது! நெருப்பில் விழுந்த புழுப்போல் துடிதுடிக்கின்றேன். என்செய்வது? 'அழுது அழுது பெற்றுலும் அவள்தானே பெறவேண்டும்' என்பது போல்; அஞ்சினாலும், கெஞ்சினாலும் செயல்பட வேண்டியனவற்றை நிறுத்தி வைப்பதால் ஒரு பயனும் உண்டாகப் போவதில்லை. எனவேதான், என் முயற்சிகளுக்கு, முதலில் ஒரு சில குறிப்பிட்ட நண்பர்களுையாவது துணையாகப் பெற்றிட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான்; எங்குத் திரிந்தாலும், எப்பணி செய்தாலும் என் திட்டங்களையும் நாட்டங்களையும் விளக்கிப் பலருக்கும் அஞ்சல்கள் எனக்குப் பல நண்பர்களைத் தேடித் தருவதோடு; என் நெஞ்சச் சுவையைக் குறைக்கப் பேருதவி புரிகின்றன.

நான் தெரிந்து வைத்துள்ள செய்திகள் அனைத்தும் உண்மைதான் என்று வாதிடவோ, போராடவோ நான் தயாராக இல்லை, ஏனெனில், எனக்குச் செவிவழியாகச் சொல்லப்பட்டுவரும் தெய்வீகத்துறை பற்றிய செய்திகளில் பாதிக்குமேல் என்னாலேயே நம்பப் படுபவை அல்ல, மேலும், என் தந்தையும், உற்றார் உறவினரும், மற்ற தெய்வீகக் கலைஞர்களும், பேரருளாளர்களும். மகான்களும், தவ யோகிகளும் ... தங்களுடைய சுவையை அவசர அவசரமாக

இறக்கி வைப்பதில்தான் ஆர்வம் காட்டினார்களே தவிரத் தாங்கள் சமையை இறக்கி வைக்கும் சமைதாங்கியால் எல்லாச் சமைகளையும் தாங்க முடியுமா? முடியாதா? என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்கவே இல்லை; அதனால்தான், நான், பல முறை குழம்பியும், கலங்கியும், பேதுற்றும், பித்துப் பிடித்தும், மனம் போனபடி அலைந்து திரிய நேரிட்டது. இன்னும் சொல்லப் போனால், பச்சளம் பாலகனாய்ப் பத்தாவது வயதைத் தாண்டுகின்ற போதே பயித்தியம் பிடித்து ஓராண்டு காலம் வீட்டுள் அடைக்கப் பட்டிருந்தேன். ஆனால், இறைவன், இந்த உலகம் பிறந்த கதையையும், பல உலகங்கள் பிறந்தும் இறந்தும் வருகின்ற கதைகளையும், கண் காணும் எண்ணற்ற விண்மீன்களின் கதைகளையும், காரணம் கண்டுணர முடியாத பிறப்பிறப்புக்களையுடைய உயிரினங்களின் கதைகளையும் ... முறைப்படுத்தி வகைப்படுத்தி வரலாறுகப் படைப்பதற்கு என்னைப் பிழைக்க வைத்திட்டார்.

நண்பா! நான் தெரிந்து வைத்திருக்கக் கூடிய செய்திகளை; உண்மையா? பொய்யா? மக்களுக்குத் தேவையா? இல்லையா? பயனுடையதா? பயனற்றதா? பகுத்தறிவுக்கு ஏற்றதா? மூடநம்பிக்கைக்கு உரியதா? ... என்றெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்து காலதாமதமோ, கருத்துச் சிதைவோ, செய்திக் குறைப்போ, மறைப்போ செய்ய விரும்பவில்லை, அதனால், என்னுடைய சாதாரண அன்றாட மானுட வாழ்வு மிகப் பெரிய பெரிய பாதிப்புக்களையும், இழப்புக்களையும், அழிவுகளையும், குறைகளையும், நலிவுகளையும் பெற்று விட்டது. ஒருவேளை, திருநீலகண்டருக்கு முதுமையில் இளமையளித்துத் திருவிளையாடல் புரிந்தது போல்; எனக்கும் இளமை கிடைத்து உலகியலைத் துய்க்க அற்புத வாய்ப்புக் கிடைத்தால்தான்.

நண்பா! தலைமைப் பதவிக் கோ, சிறந்த கடைமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டிய முழுமுதற் பொறுப்புக்கோ யாரொருவர் உயருகின்றார்களோ! அவர்கள் தங்களுடைய எல்லா உரிமைகளையும் விருப்பங்களையும் குழிதோண்டிப் புதைத்து விட்டு எவ்வித உரிமையும் விருப்பமும் அற்ற ஓர் அடிமையாகவே வாழ வேண்டியவர்களாக ஆகிடுகின்றார்கள். இதை உண்மையான தொண்டு

மனமும், தலைமைப் பண்பும், கடமைப்பற்றும் உரியவர்களால் உணர முடியும்.

நண்பா! நான், தமிழகைப் பிறந்திருப்பதால் மற்ற மொழிகளையும், இனங்களையும், நாடுகளையும் வெறுக்கவோ, பகைக்கவோ குறைத்து மதிக்கவோ எண்ணாத மிகப் பெரிய பரந்த பண்பினை இயற்கையாகப் பெற்று விட்டேன். அது போல், நான் கணக்கிட்டுரைக்க முடியாத காலப் பழமையுடைய மிகப் பெரிய அரிய சித்தர் பாரம்பரியத்தில் பிறந்திருப்பதால்; எல்லா மதங்களுக்கும் பிறப்பிடமாய், இருப்பிடமாய் உள்ள சித்தர்களின் தத்துவப் பேருண்மைகளைப் பரப்பிட வேண்டிய பெரும் பொறுப்பில் உள்ளேன். அதனால், நான், காலத்தால் கணக்கிட்டு உரைக்கக் கூடிய அளவில் உள்ள மதங்களிடத்து வெறுப்போ, மறுப்போ, பகையோ கொண்டிடல் இயலாது! முடியாது! எனக்கு, இன்று உலகில் காணப்படும் மதங்கள் ஏன் பிறந்தன? எப்படிப் பிறந்தன? எதற்காகப் பிறந்தன? எவ்வாறு வளர்ந்தன? எவ்வாறு வாழுகின்றன? இனி என்னென்ன நிலைகளை எய்திடும்? என்பதெல்லாம் ஓரளவு தெளிவாகப் புரியும் என்பதால்; இந்த எல்லா மதங்களுக்கும் முந்திய மதம், முதல் மதம், முழுமையான மதம், இறைவனுக்கு உரிய மதம், அவதாரங்களையும், தேவதூதர்களையும் உலகுக்கு அனுப்பிடும் ('தந்தை', 'பரம் பொருள்', 'தெய்வம்', 'கடவுள்') இறைவனுக்குரிய மதம் எது? அதன் உண்மைகள் யாவை? அது, மனிதனுக்காகச் செய்துள்ளவைகள் என்னென்ன? மனிதன் அதனிடம் எப்படியெப்படிக் கடமைப் பட்டுள்ளான்? மனிதன் அதற்கு நன்றி செலுத்த வேண்டிய முறைகள் என்னென்ன? ... முதலிய இன்றொரன்ன பேருண்மைகளை முறையாக வெளிப்படுத்த வேண்டிய அரும்பெரும் பணியினை எப்படியெப்படி நிறைவேற்றுவது என்ற கவலையே தீராக் கவலையாக இருக்கின்றது.

அன்பு நண்பா! கடல் கோள்களாலும், நெருப்பாலும், புயலாலும், மழையாலும், மாற்றார் சூழ்ச்சியாலும், பேணுவார் இன்மையாலும் அழிந்த தமிழ் நூல்கள் ஏராளம்! ஏராளம்!! இருந்தும், இன்று, கிடைத்துள்ள தொகை நூல்களும்; இன்றைய தமிழ் மொழியின் இலக்கிய வளமும் தமிழின்

சிறப்பை, 'தமிழ் மொழி உலக வழக்கு, நாடக வழக்கு என்ற இரு நடைப்பட்ட மொழியமைப்புச் சிறப்புடையது. இம் மொழிக்கு, உலகில் வேறு எம்மொழிக்கும் அமையாத எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற முப்பெரும் இலக்கண வடிவம் உள்ளது. இம் மொழியின் இலக்கியங்களில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கு பொருள்கள் பற்றியும் தெளிவான, முறையான, முழுமையான, விளக்கங்களைத் தரும் அறிவியல் இலக்கியங்கள் சிறந்துள்ளன. இம் மொழியில் வேறு எம் மொழியும் பெற்றிராத அளவு இசைத் துறையும், நாடகத் துறையும் தொன்மையும் நுண்மையும் பெற்றுள்ளன...' என்று சுட்டிக் காட்டிடும் அளவுக்குத் தெளிவான நிலையில் உள்ளன.

இவற்றால், தமிழர் மதமான 'சித்தர் நெறியே' உலகப் பொது நெறி என்ற பேருண்மையை நிலைநாட்ட முற்படும் போது; தமிழின் அருமை பெருமைகளை ஆங்காங்கு ஓரளவாவது தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்ட முடிகின்றது. இடைக்காலத்தில், சித்தர் நெறியே, சிவநெறி. இச் சிவநெறியே சைவநெறி என்ற பேருண்மை வழக்குக்கு வந்து விட்டது. அதனால்தான்

'தமிழ் வாழ்க! சைவம் வாழ்க!'

'தமிழ் வளர்க! சைவம் செழித்தோங்குக!'

என்ற முழக்கங்கள், தமிழகத்தில் எழுந்தன. ஆனால், இந்த முழக்கங்கள், குறிப்பிட்ட ஒரு பிரிவினருக்கு மட்டும் உரியதாகப் பட்டுவிட்டதால்; இவற்றின் அருமை பெருமைகள் தமிழர்கள் அனைவராலும் உணர முடியாமல் போயிற்று. ஏனெனில், தமிழர்கள் சைவம், வைணவம், அத்வைதம், மாத்வம், முகம்மதியம், கிறித்துவம்... என்று பல மதங்களால் பிரிக்கப்பட்டுத் தனித்தனியாக வாழுகின்ற நிலையில் மதமாச்சரியங்களைக் கடந்து "தமிழ் வாழ்க!" என்று சொல்வதன் உட்பொருளை உணர முடியாமல் போனது இயற்கையே.

நண்பா! இன்றைய எனது நிலையில்! மாற்று மதங்களைக் குறை கூறவே விரும்பவில்லை என்ற போதும்; "தமிழ் வாழ்க!" முழக்கத்தை எல்லோரும் ஒற்றுமையாக உரத்த குரலில் எழுப்பிடுதற்குரிய பணியைத் துவக்கி விரைவில் இப்பணியினை முழுமைப் படுத்த வேண்டிய கடமையை

நிறைவேற்றுவதற்கு மாற்று மதங்களால் தமிழுக்கு ஏற்பட்ட இழிவுகளையும், இழப்புக்களையும், அழிவுகளையும், பழிகளையும், பகைச்செயல்களால் விளைந்த சிதைவுகளையும் நாகரிகமாகச் சுட்டிக் காட்டிடத்தான் வேண்டியிருக்கின்றது. இதனால், எனக்கு மொழி வெறியோ! இன வெறியோ! மத வெறியோ! நாட்டு வெறியோ! குறுகிய நோக்கோ! குற்றம் காணும் போக்கோ! இருப்பதாக யாரேனும் ஒருவராவது கருதினால் கூட அது மனிதத் தன்மைக்கே மாசு கற்பித்ததாகும். நான், நடு நிலையில் நின்று, எவ்வித விருப்போ, வெறுப்போ, காழ்ப்போ, பகையோ, பழி வாங்கும் வெறியோ இல்லாமல் தமிழின சோக வரலாற்றைச் சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றேன்.

நண்பா! தமிழ் மக்கள் தங்களின் மொழி வரலாறு கூறும் இலக்கணங்களையும் போற்றிப் பேணிக் காத்திட வில்லை; தங்களுடைய பண்பாடுகளையும், நாகரிகங்களையும், கலைச் சிறப்புக்களையும், வாழ்வியல் மேம்பாடுகளையும், சமுதாயத்தின் பிற நிலைகளையும், அரசியல் முறைகளையும் ... உலகுக்கறிவிக்கும் சான்றுகளாகவும் ஊன்றுகளாகவும் (proofs and evidences) உள்ள இலக்கியங்களையும் போற்றிப் பேணிக் காத்திடவில்லை; தங்களுடைய நாட்டின் வரலாறு முறைப்படுத்தற்காக எந்தவொரு நிகழ்ச்சியையும் பொதுவானதாகக் கொண்டு காலக்கணக்கீடு செய்திடவில்லை; மனித வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத 'மருத்துவம்', 'பொறியியல்', 'வானவியல்', 'தாவரவியல்', 'விலங்கியல்', 'உலோகவியல்', 'கட்டிடவியல்', 'கவின் கலையியல்' ... முதலிய இன்னொரு பிற அறிவியல்களையும் (sciences) கலைகளையும் (arts) தெளிவாக விளக்கி எழுதி வைத்திடவில்லை; இனப் பற்றும், நாட்டுப் பற்றும், சமுதாய உணர்வும், சமத்துவப் போக்கும், சகோதரத்துவ நோக்கும், அமைதி காக்கும் பண்பும், நிறைவு விளைவிக்கும் ஆர்வமும், வெறியற்ற நெறியினைப் பேணிக் கையாளும் பக்குவமும் ... தொடர்ந்து முளைக்கவும், முளைத்தவை கிளைத்து வளரவும், வளர்ந்தவை செழித்தோங்கிக் கொழுத்த அறுவடையைத் தரவும் வழியமைக்கக் கூடிய 'சமயத் துறையில்' (Religious Field) தெளிவு மிக்க முறையான கொள்கைகளை வெளிப்படையாக நிலைநாட்டிச் செயல்படவில்லை. இப்படிப்

பட்டியலிட்டுக் கொண்டே செல்லும் போதுதான், “ஐயகோ! நாம் ஏன் தமிழ்ரூய்ப் பிறந்தோம்!?” என்று நம்மையும் அறியாமல் வாய் விட்டுப் புலம்ப நேரிட்டிடும். ஆனால், இப்படி எண்ணற்ற குறைபாடுகள் இருந்த போதிலும்; உலகின் முன்னிலையில், மற்ற எல்லா இன மக்களின் நிலைகளையும் ஒப்பிடும் போது; தமிழினத்தின் நிலை பலகோடி மடங்கு உயர்ந்தும் சிறந்தும் மேம்பட்டும் விளங்குவதைக் காணுகின்றோம். அப்பொழுது, “என்ன தவம் செய்தோமோ!; தமிழ்ரூய்ப் பிறந்தோம்” என்று நம்மையும் அறியாமல் பூரிப்பும் புன்னகையும் தவழ வாய் விட்டுக் கூறிப் பெரு மகிழ்வு அடைந்திருக்கின்றோம், இம் மகிழ்ச்சி நிலையில் நின்றபடியே, நமக்கு ஏற்பட்டு விட்ட குறைகளை ஓரளவு ஆராய்ந்தறிந்து; அவற்றை, அகற்றிட ஆவன செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபடலே நன்று.

உலகில் வேறு எந்த மொழிக்கும் இல்லாத, ஈடு இணையற்ற, தனித்த பெரிய சிறப்பு தமிழ் மொழிக்கு உண்டு. இத் தெய்வ மொழிக்கு உண்டு. இத் தெய்வ மொழியில்தான், கி.மு.வில் பல ஆயிரமாண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியிருக்கக் கூடியது (கி.மு. 3000 முதல் 1000 வரை) என்று மொழியியல் அறிஞர்கள் கருதிடும் பழமைமிக்க ‘தொல்காப்பியம்’ எனும் இலக்கண நூல் இருக்கின்றது.

“இலக்கியம் இன்றி இலக்கணம் இன்றே எள்ளின் ருகில் எண்ணெயும் இன்றே எள்ளினுள் எண்ணெய் எடுப்பது போல இலக்கியத் தினின்றும் எடுபடும் இலக்கணம்” இப் பழம்பெரும் பாடலால்; இலக்கியங்கள் பல தோன்றிய பிறகே இலக்கண நூல் தோன்றிடும் என்ற பேருண்மை தெளிவாகிறது, இதன்படி பார்த்தால் இத் தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னால் எண்ணற்ற பேரிலக்கியங்கள் தோன்றியிருத்தல் வேண்டுமென்பது புலனாகின்றது. அதன்படி ஆராய்ந்தால், தமிழ்மொழியில் இலக்கியத் தோற்றம் ஏற்பட்ட காலம் அறுதியிட்டு உரைக்க முடியாத தொன்மை படைத்தது என்பது தெளிவாகிடும். மேலும், தொல்காப்பியத்துள் காணப்படும் கருத்து வளர்ச்சியும், சொல்லாட்சியும், இலக்கிய முறையும்; இத் தொல்காப்பியத்துக்கு முன் எண்ணற்ற

இலக்கண நூல்கள் இருந்திட்டன என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன. அவையெல்லாம், நமக்குக் கிடைக்காமல் போனாலும் இத் தொல்காப்பியமாவது கிடைத்ததே என்று நம்மை நாமே அமைதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

கி.மு.வில் தோன்றிட்டதாகக் கருதப்படும் ‘இறையனார் களவியல்’ என்ற ஓர் ஒப்புயர்வற்ற இலக்கண நூலும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அடுத்து நூற்றாண்டுக் கணக்கில் பார்ப்போமேயானால் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டில் ‘புறப்பொருள் வெண்பாமாலை’ என்ற இலக்கண நூலும்; கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் ‘யாப்பருங்கலம்’, ‘யாப்பருங்கலக் காரிகை’ என்ற இலக்கண நூல்களும்; கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில் ‘வீர சோழியம்’ என்ற இலக்கண நூலும்; கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் ‘தமிழ்நெறி விளக்கம்’, ‘நேமிநாதம்’, ‘வெண்பாப் பட்டியல்’ ‘தண்டியலங்காரம்’, ‘நம்பியகப் பொருள் விளக்கம்’, ‘பன்னிரு பாட்டியல்’ என்ற இலக்கண நூல்களும்; கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் ‘நன்னூல்’, ‘களவியற்காரிகை’ என்ற இலக்கண நூலும்; கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டில் ‘சிதம்பரப் பாட்டியல்’, ‘மாறனலங்காரம்’, ‘மாறனகப் பொருள்’, ‘பாப்பாவினம்’ என்ற இலக்கண நூல்களும்; கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டில் ‘சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை’, ‘பிரயோக விவேகம்’, ‘இலக்கண விளக்கம்’, ‘இலக்கணக் கொத்து’ என்ற இலக்கண நூல்களும்; கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டில் ‘தொன்னூல் விளக்கம்’ என்ற இலக்கண நூலும்; கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டில் ‘பிரபந்த தீபிகை’, ‘முத்து வீரியம்’, ‘சாமிநாதம்’, ‘சந்திராலோகம்’, ‘சுவலயானந்தம்’ என்ற இலக்கண நூல்களும் தோன்றியிருக்கின்றன. இன்ன நூற்றாண்டில் தோன்றியது என்று கண்டுரைக்க முடியாத ‘வரையறுத்த பாட்டியல்’ என்றிரு இலக்கண நூலும் இருக்கின்றது.

இப்படிச் சென்ற நூற்றாண்டு வரை தோன்றிட்ட இலக்கண நூல்களில் கிடைத்திருப்பவை முப்பது (30) இலக்கண நூல்கள், இது மாதிரி, ‘முப்பது இலக்கண நூல்களை உடைய மொழி உலகில் உண்டா?’ என்று அவசரப்பட்டுப் பெருமை பாராட்டிக் கொண்டிடாமல்; சிதைந்த வடிவிலும், பெயரளவிலும் வாழுகின்ற, முழுமையாகக் கிடைக்காத இலக்கண நூல்களையும் ஓரளவு

பட்டியலிட்டுப் பார்த்த பிறகே முழுமையான உறுதியோடு “வளமார் வண்டமிழ் மொழிக்கு ஈடாக வையகத்தில் எம்மொழியும் இல்லை’ என்று கூறல் வேண்டும்.

தமிழ் இலக்கிய உலகில் உரையாசிரியர்கள் ஆற்றியுள்ள பணி மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கது, இவர்கள், மேற்கோளாக எடுத்தாண்டுள்ள பாக்களும், பிறகுறிப்புக்களுமே காணாமல் போன அரிய நூல்களைப் பெயரளவிலாவது அறிந்திடப் பேருதவி புரிகின்றன. அப்படிப் பெயரளவில் அறிந்து கொள்ளும் படியாகச் சிதைந்த வடிவில் கிடைத்துள்ள இலக்கண நூல்கள் 1. ‘அகத்தியர் பாட்டியல்’ 2. ‘அணியியல்’ 3. ‘அவிநயம்’ 4. ‘அவிநயப் புறனடை’ 5. ‘கடிய நன்னியார்’ ‘கைக்கிளைச் சூத்திரம்’ 6. ‘கவிமயக்கறை’ 7. ‘காக்கை பாடினியம்’ 8. ‘குறு வேட்டுவச் செய்யுள்’ 9. ‘கையனார் யாப்பில்’ 10. ‘சங்க யாப்பு’ 11. ‘சிறு காக்கைபாடினியம்’ 12. ‘செய்யுளியல்’ 13. ‘செய்யுள் வகைமை’ 14. ‘தக்காணியம்’ 15. ‘தத்தாத்திரேயப் பாட்டியல்’ 16. ‘நக்கீரர் அடிநூல்’ 17. ‘நக்கீரர் நாலடி நானூறு’ 18. ‘நத்தத்தம்’ 19. ‘நல்லாறன் மொழி வரி’ 20. ‘பண்டாரப் பாட்டியல்’ 21. ‘பரிமாணனார்’ (யாப்பிலக்கணம்) 22. ‘பல பாட்டியல்கள்’ 23. ‘பல்காயம்’ 24. ‘பல்காப்பியம்’ 25. ‘பல்காப்பியப் புறனடை’ 26. ‘பனம் பாரம்’ 27. ‘பன்னிரு படலம்’ 28. ‘பாடலம்’ 29. ‘பாட்டியல் மரபு’ 30. ‘பிரபந்தத் திரட்டு’ 32. ‘மாபுராணம்’ 33. ‘பூத புராணம்’ 34. ‘வாருணப் பாட்டியல்’ ... முதலிய முப்பத்து நான்கு நூல்கள் பற்றி அறிய முடிகின்றது.

நமக்கு முழுமையாகக் கிடைத்துள்ள இலக்கண நூல்கள் முப்பது (30) என்றால்; நமக்குக் கிடைக்காமல் அழிந்து போன இலக்கண நூல்கள் முப்பத்து நான்கு (34) என்ற உண்மை; தமிழன் எப்படித் தனது அருமை பெருமைகளை விளக்கிடும் சான்றுகளாக உள்ள செல்வங்களைக் கட்டிக் காக்கத் தவறி விட்டான் என்ற பேருண்மையை விளக்கிடுகின்றது.

(அஞ்சல் நிறைவுற்றதா எனத் தெரியவில்லை)

தொல்காப்பியம் தரும் உயிரினத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பற்றிய அறிவியல்

வெற்றிவேல் அவர்கள்,
மாவட்டகல்வித் துறை அலுவலகம்
தெற்கு அக்ரகாரம், பெரியகுளம்.
மதுரை மாவட்டம்

சித்தர்
மேலூர்
8.12.72.

பேரன்புக்குரிய இனிய நண்ப!

தங்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, எமது அறிவாலும், உணர்வாலும். சொல்லாலும், செயலாலும் ஆற்றக் கருதும் பணிகள் பற்றியும், அவற்றின் பின்னணிகள் பற்றியும், முன்னுள்ள எதிர்ப்பு ஆற்றல்கள் பற்றியும் எனது மயக்க, தயக்க நிலைகள் பற்றியும் தங்களுக்கு அவ்வப்போது அஞ்சலனுப்ப முயலுகின்றேன்.

அஞ்சல் வரைவதற்கும்; அதை நகல் எடுப்பதற்கும் தங்களைப் போன்ற நண்பர் யாரேனும் துணையாக இருப்பின் என் பணி அணி பெறும், ஆனால், இறையருளும், என் வாழ்க்கை வளமும் அத்தகைய வாய்ப்புமிகு சூழலை இதுவரை உருவாக்க இடம் தரவில்லை. இதில், எந்த நொடியிலும் மாற்றம் ஏற்படலாம். மாற்றம் இல்லையேயானாலும் எனக்கு ஏமாற்றமிருக்காது. ஏனெனில், எனக்கு ஏமாற்றமோ, ஏக்கமோ, எரிச்சலோ ஏற்பட்டு விட்டால்; அது எல்லாப் பணிகளையும் சிதைத்துச் சீரழித்துவிடும் என்பதை நான் நன்கு நினைவில் கொள்ளும்படி ஏராளமான அறிவுரைகளை என் தந்தையிடமிருந்தும்; எண்ணற்ற நண்பர்களிடமிருந்தும் முறையாகப் பெற்று வளர்ந்தவன் நான்.

இனிய நண்பா! நீ; தெய்வீகக் கலைகளிடம் (Divine Arts of Mystical Arts) கொண்டுள்ள ஈடுபாடும் ஆர்வமும் பற்றும் நம்பிக்கையும் முயற்சியும் ... என்னைத் தேற்றுவித்து ஊக்குவிக்கும் ஆக்கச் சத்திகளுள் ஒன்று. இதனை, நீ, எந்த அளவு உணர்ந்து இருக்கின்றாயோ! தெரியவில்லை. எனக்குப் பல புதிய நண்பர்களைத் தேடித் தரும்

உனது முயற்சிகள் உருவாக்கப் போகும் பயன்களை யாருமே எடையிட முடியாது.

இனிய நண்பா! நான், சாதாரணத் தமிழ்நாக, மனிதனாக இருந்து எச்செயலும் புரியாது சோம்பித் திரிந்து தன்னலமிக்க வெறிவாழ்வு வாழ்ந்து மறைந்து விட்டால் பாதகமில்லை; அதைப் பற்றி உலகமும் கவலைப்படாது, நானும் கவலைப்பட மாட்டேன். ஆனால், எண்ணற்கரிய, நம்புதற்கரிய நெடிய பெரிய கால இடைவெளிக்குப் பிறகு “சித்தர்” என்று தோன்றிட்ட நான்; தன்னலத்தோடும், என் வாழ்வோடும், எனக்குத் தேவையானவற்றில் மட்டும் வெறியும் ... கொண்டு வாழ்ந்து விட்டுச் சென்றிட்டால்; அது, தமிழனத்துக்கு மட்டுமல்ல மனித இனத்துக்கே மிகப் பெரிய இழப்பை அளித்திடும்.

நான், கேட்டும், படித்தும், பார்த்தும், தவம் நோற்றும், ஆய்வுகள் நிகழ்த்தியும், உய்த்துணர்ந்தும் சேர்த்திட்ட கருத்துக்களை, கொள்கைகளை, நெறிகளை, உண்மைகளை, முடிவுகளை வெளியில் செயலாக்கிக் காட்டாவிட்டாலும்; எழுத்து வடிவிலாவது தெளிவாக வெளியிட்டு விட்டுச் சென்றாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் “சித்தர்” ஒருவர் இருபதாம் நூற்றாண்டில் கலிகாலத்தில் தோன்றிப் பயனுள்ள ஏதும் செய்யாமல் சென்றிட்ட பழி ஏற்பட்டே தீரும், அப்பழி, தனிமனிதனான என்னை மட்டும் சேராது; என் காலத்தில், நான், முழுமையாகச் செயல்பட முடியாமல் செய்திட்ட மக்களனைவருக்கும் அப்பழி வந்து சேர்ந்தே தீரும்.

நண்பா! நீந்தத் தெரிந்தவன் ஒருவன்; நீந்தத் தெரியாத ஒருவர் நீரில் மூழ்கி இறப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டான். அது போலத்தான், வாழ்வியலைத் துன்பமற்று, இறப்பு பிறப்பற்று, குறையற்று, இறையருள் பெற்றுப் பேரின்பப் பெருவாழ்வு வாழும் வகைகளை அறிந்த என்னால்; அவற்றை அறியாது அல்லலற்று ஆற்றாது வருந்தி மீளாத துயரில் ஆழ்ந்து மாளும் மக்களைப் பார்த்து உதவிட முன் வராமல் இருக்க முடியவில்லை.

இனிய நண்பா! மக்கள், ‘பகுத்தறிவு’ என்ற பெயரால்; கண்ணை மூடிக் கொண்டு, முன்னோர்களின் கருத்துக்களையும், திட்டங்களையும், ஏற்பாடுகளையும், பழக்கவழக்கங்களையும், ஏனைய

ஒழுகலாறுகளையும் மறுக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள், பயன் மிகு நம்பிக்கைகளைச் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டை போடும் “முடை நாற்றமடிக்கும் மூடநம்பிக்கைகள்” என்று வெறுத்தும் மறுத்தும் பேச ஆரம்பித்திட்டார்கள். இவற்றால் இன்று நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள கேடு என்ன? நாளைக்கு நமது நாடும் இனமும் மொழியும் எய்தப் போகும் கேடு என்ன என்பதை எவருமே எள்முனையளவு கூட எண்ணிப் பாராமல் செயல்படுகின்றார்கள்.

அறிவாற்றலும், ஆர்வமும் இணைந்த எனதருமை நண்பா! **நமது மதத்தில் நம்ப முடியாத ‘கட்டுக்கதைகள்’ ‘கற்பனைகள்’ இருப்பதாகக் குறை கூறுகிறார்கள்’** நம்மவர்கள். இவர்கள் உலகில் உள்ள **எந்த மதமாவது நம்பமுடியாத கற்பனைகளும் கட்டுக்கதைகளும் இல்லாமல் இருக்கின்றதா?** என்பதை ஆராய்ந்தார்களா? இவர்களுக்கு, **நம்முடைய மதத்தை விடப் பன்மடங்கு அறிவுக்கோ, செயலுக்கோ, உண்மைக்கோ பொருந்தி வராத நிகழ்ச்சிகளும், மாயங்களும் நிறைந்தவைதான் எல்லா மதங்களும் என்ற பேருண்மை** ஏனோ புலப்படவே இல்லை.

பொதுவாக, நீதிகளை, ‘ஒழுக்கங்களை’, ‘நன்மைகளை’ ‘உண்மைகளை’ ‘சிறந்தவைகளை’, ‘பயனுடையவைகளை’, ‘சமுதாயக் கட்டுக்கோப்புக்கும் அமைதிக்கும் இன்றியமையாதவைகளை’... அறிஞர் பெருமக்களும், அருளாளர்களும், சான்றோர்களும், பெரியார்களும், **‘இறைவன் பெயரால், மறையாகக் கூறிடலும்’, ‘தக்க கற்பனைகளுடனும், தெய்வீக நிகழ்ச்சிகளுடனும் கதையாகக் கூறிடலும்’** தொன்றுதொட்டு மனித சமுதாயத்தில் நிகழ்ந்து வரும் வழக்கமாகும். இதனைத் தவறு என்று மறுப்பதும் வெறுப்பதும் எதிர்ப்பதும் தன்னைத் தானே அழித்துக் கொள்வதைத்தான் ஒக்கும்.

இனிய நண்பா! நாட்டில் தொன்றுதொட்டு இருந்து வரும் நம்பிக்கைகளும், பழக்க வழக்கங்களும் குறிப்பிட்ட சிலரின் வஞ்சக நெஞ்சத்தால், சூழ்ச்சித் திறனால் அவர்களுக்கு மட்டுமே நன்மை பயப்பதாக மாற்றப்பட்டு உள்ளது என்றால் அதை மாற்ற வேண்டும். ஆனால், அதை விடுத்து, மூட்டைப்பூச்சிக்காக வீட்டையே கொளுத்த முற்படுவது அறிவுடமையா? பயனுள்ள செயலா?

நண்பா! சித்தர்கள் உண்டாக்கிய தமிழர் மதம், இன்றைய இந்துமதம்;

‘உண்மை பேச’,
 ‘நன்மையைச் செய்’,
 ‘ஒழுக்கமாக வாழ’,
 ‘அருளுடன் செயல்படு’,
 ‘பிறர் துன்பங்களுக்கு இரக்கம் கொண்டு உன்னாலான உதவியைச் செய்’,
 ‘பிறர்க்குத் தீமையைச் செய்யாதே’,
 ‘நீ, பிறர் உன்னிடம் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறாயோ!; அப்படியே, நீ, பிறரிடம் நடந்து கொள்’,
 ‘பெரியாரைப் பணிந்து ஒழுகு’,
 ‘நேர்மையாகச் செயல்படு’,
 ‘சூதும் வாதும் சூழ்ச்சியும் வஞ்சமும் பொய்யும் களவும் காமமும் ஏமாற்றும் உன்னிடம் இடம் பெறாமல் பார்த்துக் கொள்’,
 ‘அமைதியையும் மகிழ்ச்சியையும் பற்றையும் பாசத்தையும் நீ வாழும் மனித சமுதாயத்தில் செழித்தோங்கிட விழிப்போடு பாடுபடு’
 ‘உன்னுடைய உழைப்பால் உயர முற்படு, உன்னைப் போல் பிறரையும் நினைத்துச் செயல்படு,’
 ‘நீ, உன் கடமையைச் செய்தால்; இறைவன், உனக்குத் துணையாக இருப்பான்; உன் துயரமனைத்தையும் துடைத்து உனக்கு இன்பத்தையும் வெற்றியையும் தருவான்’,
 ‘நீ, உன் அன்பையும் நன்றியையும் இறைவனுக்குச் செலுத்த ஒரு நொடிப் பொழுதேனும் மனதை ஒருமைப்படுத்தித் தூய்மையான வழிபாட்டைச் செய்திடு’,
 ‘நீ, நல்லவனாக வாழ்வதற்காகத்தான், உன் கண்ணில் படும்படியாக ஆங்காங்கே உயர்ந்த கோபுரங்களையுடைய கோயில்கள் கட்டப் பட்டுள்ளன, உலகச் சந்திக்கீளையும், நினைவுகளையும் மறந்து உன்னை நீயே உணர்ந்து வழிபடத் துணை செய்யத்தான் தூய்மையும் மனமும் கலையழகும் இன்னொசையும் மிக்க கோவில் பூசைகள் நடக்கின்றன. அவற்றைக் காண்பதாலும், அவற்றில் பங்கு பெறுவதாலும் உன்னுடைய கறைகளும் குறைகளும் மறைந்து இறையருள் உன்னுள் நிறைந்திடும்’

... என்ற கருத்துக்களைத்தான் அடிப்படையாகக் கொண்டது.

இவ்வரிய பெரிய கருத்துக்களை மறுப்பதாகவோ! வெறுப்பதாகவோ!! பழிப்பதாகவோ!!! இழிப்பதாகவோ!!!!... வேறு எந்த மதமாவது தோன்றியிருக்கிறதா? அப்படி ஏதாவது ஒரு மதம் செயல்பட முற்படுமேயானால்; அது, மனித நல்வாழ்வுக்காகத் தோன்றிய மதம் என்று சொல்ல முடியாது.

இவ்வரிய பெரிய உண்மைகளை, நன்மைமிகு திட்டங்களைத் தேவையற்றவை, பயனற்றவை என்று நேரடியாகக் குறைகூறிக் குற்றம் சாட்டிடும் பகுத்தறிவுவாதி இப்பாரில் எவருமே தோன்றியதில்லை. அப்படி எவரேனும், இருப்பாரேயானால், அவருடைய பகுத்தறிவு மனித வாழ்வின் அமைதிக்கும், ஒற்றுமைக்கும், மகிழ்ச்சிக்கும், நிறைவுக்கும், எதிரானது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

மதத்தில், அறிவியல் முன்னேற்றத்துக்குத் தடையான கருத்துக்களோ, கற்பனைகளோ, நம்பிக்கைகளோ, பழக்கவழக்கங்களோ இருந்திட்டால்; அவற்றை அகற்றி விட்டு ஏனையனவற்றைக் கொள்ளலாம். மேலைய நாட்டில் கடலின் மீதும் விண்ணின் மீதும் ஆட்சி செலுத்தும் விஞ்ஞானிகள் தங்களுடைய மதத்தில் பயனற்ற, அறிவுக்குப் பொருந்தாத செய்திகளும், ஒழுகலாறுகளும் நிறைய இருப்பதை உணர்ந்தும் கூட மத நம்பிக்கை, மதப்பற்று, மதவாழ்வு உள்ளவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அதற்கு, அவர்கள் தரும் விளக்கம் ‘ஆன்மீகத் துறையில் அறிவைத் தேடக்கூடாது; மன அமைதியையும், ஆறுதலையும், தேறுதலையும், சிந்தை நிறைவையுமே தேடிட வேண்டும்’ என்பதுதான்.

அறிவுசால் நண்பா! நமது நாட்டில் தோன்றியுள்ள மதமறுப்பும் மதவெறுப்பும் தமிழ்ச் சமுதாயத்தையே வாழ்ந்த அடிச்சுவடி தெரியாமல் அடியோடு அழித்திடுவதாக இருக்கின்றது. அதாவது, தமிழினம், தமிழ்மொழி, தமிழ்நாடு என்ற மூன்றுக்கும் பொருள் சொல்ல வேண்டுமானால் ‘வேங்கடம் முதல் குமரி வரை’ உள்ள கோயில்கள் மட்டுமல்ல; இப்பரந்த பூவுலகில் கடல்களுக்குள்ளும், காடுகளுக்குள்ளும், மலைமுகடுகளிலும், மண்மேடிட்ட நிலங்களுக்குள்ளும் உள்ள கோயில்கள் அனைத்தையுமே சான்றாகக் கொண்டு விளக்கங்கள்

சொல்லிட வேண்டும். அதாவது, இன்றுள்ள இந்த மண்ணுலகு; ஒரு காலத்தில் விண்ணாய், காற்றாய், நெருப்பாய், நீராய் இருந்துதான் பிறகு மண்ணு-யிற்று, இப்படி மண்தோன்றியவுடன் மனிதன் தோன்றிடவில்லை. மண் தோன்றிப் பல கோடியாண்டுகள் ஆயின பிறகு ஓர் அறிவு உயிர் முதலாக, இரண்டறிவு உயிர், மூன்றறிவு உயிர், நான்கறிவு உயிர், ஐந்தறிவு உயிர், ஆறறிவு உயிர் முறையாகப் படிப்படியாகத் தோன்றின.

மண்ணுலகம் பிறந்த கதையைத் தொல்காப்பியம், “நிலம் தீ நீர் வளி விசும்பொ டைந்துங் கலந்த மயக்கம் உலகம்...”

(தொல் - மரபியல் 635:1-2)

இப்படித் தெளிவாகக் குறிக்கிறது.

உயிர்கள் பிறந்து வளர்ந்த வரலாற்றைத் தொல்காப்பியம் எனும் இலக்கண நூல், உலகம் பிறந்தது முதல் உயிர்கள் தோன்றியது, வளர்ந்தது, வாழ்வுற்றது, வகைப்பட்டது, மனித வாழ்வின் ‘அகவாழ்வு’ ‘புறவாழ்வு’ என்ற இருபிரிவின் தன்மைகள், மொழிக்குரிய எழுத்து, சொல், இலக்கியம் ... முதலிய இன்றோன்ற அனைத்தையும் பற்றித் தெளிவாக விளக்குகின்றது. இது, ‘பத்துப் பாட்டும்’, ‘எட்டுத் தொகையும்’ தோன்றிய கடைச்சங்க நூல்களுக்கு முந்தியது. கடைச்சங்கம் கி.மு.வில் சில ஆயிரம் ஆண்டுகளாவது இருத்தல் வேண்டும்; அதாவது கி.மு. 5000 அல்லது 10,000 வரை காலம் சொல்லப் படுகிறது.

தொல்காப்பியம் இக் கடைச்சங்க காலத்துக்கும் முந்தியது என்பதோடு; இவ்வொப்பரிய நூல் ‘நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன்’ அவைக்களத்தில் அரங்கேற்றப் பட்டது என்று தெளிவாகக் கூறப்படுகிறது. இப்பாண்டியன் காலத்தில்தான், மிகப் பெரிய கடல்கோள் ஏற்பட்டுத் தென்பகுதியில் இருந்த ‘குமரிக் கண்டம்’ (Lost Lemuria) அழிந்தது. அதனால், உலக வரலாற்று மேதைகள், அக் கடல்கோள் நிகழ்ந்த காலத்தைப் பல ஆயிரமாண்டுகளுக்கு முன்பு நிகழ்ந்ததாகக் கருதுகிறார்கள். எனவே, தொல்காப்பியம், பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முந்தியதாகும். அந்தத் தொன்மைக் காலத்திலேயே தமிழர்கள், உயிர்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் (zoology & Anthropology) மிகச் சிறந்த நிலையில் இருந்திருக்கிறார்கள்.

“ஓன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே
நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே”

(தொல்காப்பியல் - மரபியல் - சூத்திரம் 571)

ஓரறிவுயிராவது உடம்பினுன்றியும் ஆற்றலைப் பெற்றது; ஈரறிவு உயிராவது உடம்பினும், வாயினும் அறியும் ஆற்றலைப் பெற்றது; மூவறிவு உயிராவது உடம்பினும், வாயினும், மூக்கினும் அறியும் ஆற்றலைப் பெற்றது; நாலறிவு உயிராவது உடம்பினும், வாயினும், மூக்கினும், கண்ணினும் அறியும் ஆற்றலைப் பெற்றது; ஐந்தறிவு உயிராவது உடம்பினும், வாயினும், மூக்கினும், கண்ணினும், செவியினும் அறியும் ஆற்றலைப் பெற்றது; ஆறறிவு உயிராவது உடம்பினும், வாயினும், மூக்கினும், கண்ணினும், செவியினும், மனத்தினும் அறியும் ஆற்றலைப் பெற்றது; இவ்வகையால் உயிர்கள் ஆறு வகைப்படும்.

ஓரறிவு உயிர்

“புல்லும் மரனும் ஓரறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

(தொல்காப்பியம் - மரபியல் - சூத்திரம் 572)

புல், மரம் என்று சொல்லப் படுபவை உடம்பினால் அறிபவை. இவற்றொடு கொட்டியும், தாமரையும், கழுநீரும் சேர்த்துக் கூறப்படும். (புல் என்பது புறவயிர்ப்புடையது. மரம் என்பது அகவயிர்ப்புடையது) இவை ஓரறிவு உயிர் உடையவை.

ஈரறிவு உயிர்

“நந்தும் முரளும் ஈரறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

(தொல்காப்பியம் - மரபியல் - சூத்திரம் 573)

‘நத்தை’ யென்று சொல்லப் படுவனவும், ‘முரள்’ என்று சொல்லப்படுபவையும் இரண்டறிவு உடையவை. ‘நத்தை’ என்பதில் ‘சங்கு’, ‘நத்தை’, ‘அலகு’, ‘நொள்ளி’ எனப்படும் உயிரினங்கள் அடங்கும்.

‘முரள்’ என்பதில் ‘சிப்பி’, ‘கிளிஞ்சல்’, ‘ஏரல்’ எனப்படும் உயிரினங்கள் அடங்கும்.

மூவறிவு உயிர்

“சிதலும் எறும்பும் மூவறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

(தொல்- மரபியல் - 574)

‘சிதல்’ என்று சொல்லப்படுவதும், ‘எறும்பு’ என்று சொல்லப்படுபவையும் மூவறிவு உடையவை. இவற்றோடு ‘அட்டை’ எனப்படும் உயிரினமும் மூவறிவு உடையதாகக் குறிக்கப்படும்.

நாலறிவு உயிர்

“நண்டுந் தும்பியும் நான்கறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

(தொல்- மரபியல் - 575)

‘நண்டு’ என்று சொல்லப்படுபவையும் ‘தும்பி’ என்று சொல்லப்படுபவையும் நாலறிவு உடையவை, இவற்றோடு, ‘சூமியு’ என்று சொல்லப்படுபவையும் ‘சூரும்பு’ என்று சொல்லப் படுபவையும் நாலறிவு உடையதாகக் குறிக்கப்படும்.

ஐந்தறிவு உடையவை

“மாவும் புள்ளும் ஐயறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளை பிறப்பே”

(தொல்- மரபியல் - 576)

நான்கு கால்களை உடைய விலங்குகளும் பறவைகளும் ஐந்து அறிவு உடையவைகள். இவற்றுள் தவமும் பாம்பு முதலாயினவும்; நீருள் வாழ்வனவற்றுள் மீன், முதலை, ஆமை முதலாயினவும் ஐந்து அறிவு உடையவைகள் என்று குறிக்கப்படும். நான்கு கால் என்பதால் குரங்கும் ஐந்து அறிவு உடையதாகக் குறிக்கப்படும்.

ஆறறிவு உடையவை

“மக்கள் தாமே ஆறறிவு வுயிரே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

(தொல்- மரபியல் - 577)

மக்கள் ஆறறிவு உயிரெனப் படுவர். இவர்களோடு ‘தேவர்’, ‘அசுரர்’, ‘இயக்கர்’ முதலானோர்களும் ஆறறிவு உடைய உயிரெனக் குறிக்கப்படும்.

{முப்பத்திரண்டு உறுப்புக்களை முறையாகப் பெற்று நிறைந்த மனமும் அறிவும் உடையவனே

ஆறறிவு மனிதன். பிறப்பால், ‘ஊமை’, ‘குருடு’, ‘செவிடு’ என்று இருப்பவர்கள் ஆறறிவு உடைய உயிராகக் [மனிதன்] கருதப்படுவதில்லை.}

“ஒருசார் விலங்கும் உளவென மொழிப”

(தொல்- மரபியல் - 578)

விலங்குகளில் உணர்ச்சியும், அறிவும், நினைவாற்றலும் உடையவை ‘கிளி’, ‘குரங்கு’, ‘யானை’ முதலியவை, இவையும் ஆறறிவு உடைய உயிரென்றே குறிக்கப்படுகின்றன.

இப்படித் தோன்றிய உயிர்களின் வளர்ச்சி உடம்பளவில் முழுமை பெற்ற பிறகு; உள்ளத்தளவில் முழுமை பெறும் பொருட்டே பதினெண்சித்தர்களும் பிற அண்டங்களிலிருந்து இப்புதிய உலகுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள், மனித உடலில் உள்ள 1008 ஆயிரத்தெட்டு நாடிகளும்; விண்வெளியில் இயங்கும் 1008 ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களும் ஒன்றே என்ற பேருண்மைக்கு நிலையான விளக்கச் சான்றுகளை அமைத்தனர்.

“அண்டத்தில் இருப்பது பிண்டத்திலே
பிண்டத்தில் இருப்பது அண்டத்திலே”

(சித்தர் பாடல்)

அந்த விளக்கச் சான்றுகள்; பலகோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்பு; உலகின் நிலப்பரப்பில், உயிர் அணுக்கள் (Living Atoms) மிகுதியாக வெளிப்படும் இடங்களைக் கண்டறிந்து; அவற்றுள் சிறந்தவைகளாகத் தோன்றிய இடங்களில் முறையாக 1008 சிவாலயங்களை அமைத்தார்கள்.

{சித்தர்கள் அமைத்த இந்த 1008 மட்டுமே ஆலயங்கள், பிறகு, காலப்போக்கில் அரசர்களும், செல்வர்களும் ... அமைத்தவை கோயில்கள்}

‘சீவன்’ என்பதே ‘சிவன்’ என்றாயிற்று

‘சீவுதல்’- கூர்மையாக்குதல்; செயலுக்குத் தயாராக்குதல் எனப் பொருள்படும்

வடமொழியாளர்கள் ‘ச’ வை ‘ஜ’ என்று உச்சரிப்பதால் ‘சீவன்’ என்ற தமிழ்ச் சொல்லைச் ‘ஜீவன்’ என்று உச்சரித்தும் எழுதியும் செயல்பட்டனர்.

‘சிவன்’: சிவப்பு நிறமுடையவன்,

சிறப்பினை உடையவன்,

செம்மைப்பாடு உடையவன்

‘நெருப்பு’ சிவந்த நிறத்தையுடையது. நெருப்பைப் பேணும் வேள்விகளுக்குத் தலைவன் சிவன். ‘ஆக்கல்’, ‘அழித்தல்’, ‘காத்தல்’ ஆகிய முத்திறமும் படைத்தது ‘தீ’ (நெருப்பு). இச் சொல்லின் அடியாகப் பிறந்ததுதான் ‘தீ’, ‘தே’, ‘தெய்’ ‘தெய்வம்’ என்ற சொல், தெய்வங்களுக்கெல்லாம் தலைவன் சிவன். இவன் ‘ஆக்கல்’, ‘அழித்தல்’, ‘காத்தல்’ ஆகிய முத்தொழிலும் வல்லவன் சிவன்.

‘நெருப்பு’ கடத்தற்கரிய கொடிய வெப்பம் உடைய ஒன்று. அதனால், இக் கடத்தற்கரியதையும் கடந்து உள்ளே இருப்பவனே ‘கடவுள்’, எனவே, பேராற்றல் படைத்தவனே ‘கடவுள்’ என்று பொருள் பட்டது.

இந்த உலகம் ‘விண்’, ‘காற்று’, ‘நெருப்பு’, ‘நீர்’, ‘மண்’ என்று முறையாக ஒவ்வொரு நிலையை அடைந்தது. இதில் ‘விண்’ (விசும்பு, வான்) என்பதும்; ‘காற்று’ (வளி) என்பதும் கண்ணால் காண முடியா அருவங்கள் (abstracts), மூன்றாவதான ‘நெருப்பு’ கண்ணால் காணக் கூடியது, அதனால்தான், முழுமுதற் பரம்பொருளே வணங்கும் வழிப்பாட்டில் ‘கற்பூசு சுடர்’, ‘விளக்குச் சுடர்’, ‘வேள்வித் தீ’, ‘நெருப்புக் குழி’ (பூக்குழி எனப்படுவது) ... முதலியவை முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகின்றன.

நான்காவதாக, ‘நீர்’ தோன்றியதால்; இறை வழிபாட்டில் ‘புண்ணியத் துறைகளில் நீராடுவது’, ‘நீராடிவிட்டுப் பூசை செய்வது’, ‘நீருள் நின்று பூசை செய்வது ... முதலிய பழக்கங்கள் நெருப்பைப் போற்றுவதற்கு அடுத்தபடியான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. மேலும் இவ்வடிப்படையிலேயே அருவிச்சாரல், நீரோடை, ஆற்றங்கரை, குளக்கரை, கடற்கரை ... முதலியவை வழிபடும் இடங்களாக்கப்பட்டன.

ஐந்தாவதாக, ‘நிலம்’ தோன்றியதால்; கல்லாலும், மரத்தாலும், மண்ணாலும், உலோகங்களாலும், பிற உலகுபடு பொருள்களாலும் உண்டாக்கப்படும் உருவங்களும், கட்டிடங்களும், இடங்களும் பூசை செய்யப்படுவதும், வழிபடப் படுவதும், தெய்வீக ஆற்றலுக்குரியவைகளாக மதிக்கப்படுவதும் இறுதி நிலையாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. ஆனால், இவற்றில்தான் எல்லாத் தரத்தினரும் (status), எல்லாத் திறத்தினரும் (capability), எல்லாத் தன்மையினரும் (quality) மிகுதியாக ஈடுபாடு

கொண்டுள்ளனர். அதனால்தான், கடைசியாகத் தோன்றிய ‘உருவ வழிபாடு (Idol worship) எல்லா மக்களாலும் ஏதாவது ஒரு வகையில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுச் செயல்முறைக்கு வந்து விட்டது.

‘உருவ வழிபாடே கூடாது’ என்று புரட்சியும் புதுமையும் விளைவித்த அருளாளர்களின் உருவங்களே வழிபாட்டுக்குரியனவாக மாறின. “எங்கும் பரந்து விரிந்து நீக்கமற அனைத்திலும் நிறைந்துள்ள இறைவனுக்கு ஓர் வடிவோ, வண்ணமோ, பெயரோ, இடமோ குறிப்பது அறியாமையேயாகும்.”

“திருமாலும் பன்றியாச் சென்றுணராத் திருவடியை உருநாம் அறியவோர் அந்தணனாய் ஆண்டு

கொண்டான்

ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாந் காயிரந் திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ”

{திருவாசகம் - தில்லையிலருளிய ‘திருத்தெள்ளேணம்’} - பாடல்-1

எனப் பரம்பொருளின் பெருநிலை குறித்து உண்மை விளக்க மளித்த சான்றோர்களின் உருவங்களும், அவர் பயன்படுத்திய பொருள்களும், அவர் வாழ்வோடு தொடர்பு கொண்ட இடங்களும், மக்களும் வழிபடற்குரிய உருவங்களாகி விடுவதே உலகப் பெருவழக்காக இருக்கின்றது. ஆனால், இந்தத் தவம் நிறை தமிழ் நாட்டில் மட்டும் எவ்வளவு பேரருட்திறன் படைத்த பெரியார்கள் தோன்றினாலும்; அப் பேரருட்செல்வர்கள் எத்தகைய மிகப் பெரியபெரிய வியப்புக்களை (miracles), இயற்கை கடந்த தெய்வீகச் செயல்களை செய்து காட்டிட்டாலும்; அப்பெரியார்களின் வாழ்க்கை வரலாறும், கருத்துரைகளும், கொள்கைகளும், செயல்களும்... மிகமிக விரைவில் கற்பனையாய், கதையாய், நம்பமுடியாத கட்டுக் கதையாய், நடவாத கனவு நிகழ்ச்சியாய்த் தேய்ந்து, மாய்ந்து அழிந்தொழிந்திடும்.

இப்படித் தமிழன் தனது இனத்தவரை மதிக்கவும், போற்றிப் பேணவும், உண்மை மிக்க வரலாற்றைக் கருவாகக் கொண்ட சமுதாயத்தை உருவாக்கவும் தவறிய காரணத்தால்தான்; வரலாற்றுக்கு முந்திய காலம் தொட்டே (from prehistoric period) மிகப்பெரிய தணித்த நாகரிகச் சிறப்பையும்

பண்பாட்டு உயர்வையும் பெற்றிட்ட இந்த இனம் உலகம் உணர முடியாமல் இருட்டறைப் பொருளாயிற்று, தமிழனுக்கு எப்படியோ, தனது மொழியை, தனது இனத்தை, தனது நாட்டைத் தாழ்வாகவும், இழிவாகவும் கருதக்கூடிய உணர்வு ஏற்பட்டு விட்டது. அது, சங்க காலத்துக்குப் பிறகுதான் (கி.பி.யில்) ஏற்பட்டு இருக்க வேண்டும். அதனால்தான், மிகச்சிறந்த வரலாற்றுச் சான்றுகளாக, வாழ்வியல் நெறிகளாக, அரசியல் முறைகளாக, தத்துவ விளக்கங்களாக, சமுதாயக் கட்டுப்பாட்டை உருவாக்கும் சட்டதிட்டங்களாக, எல்லையிலா இன்பமளிக்கும் கலைக் கருவூலங்களாக, இலக்கிய உலகில் ஈடு இணையற்ற செல்வங்களாகச் சங்க இலக்கியங்கள் (Sangam Literatures) இருந்தும்; ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக அவற்றின் அருமை பெருமைகளைத் தானும் உணராமல், வெளியுலகம் உணர்ந்திடாமல் பயித்தியக்காரத் தனமான வாழ்வு வாழ்ந்து வருகின்றான்,

இதனால், உலக வரலாற்று மேதைகள், உலகில் மனிதன் தோன்றிய இடம் எது? முதல் மனித இனம் எது? நாகரிகம் எது? அரசு எது? மொழி எது? ... என்ற பேருண்மைகளை நிலைநாட்ட முடியாமலும்; நிலைநாட்டிய உண்மைகளில் உண்மை நிறைந்திட முடியாமலும் போராட்ட நிலை நீடித்தே வருகின்றது. உலக மொழியில் வல்லார்கள், உலகில் தோன்றிய தொன்மையான இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வில் ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு வர முடியாத நிலை நீடித்தே வருகின்றது. உலகச் சமய ஆய்வாளர்கள், உலகில் தோன்றிய ஆதி சமயம் எது? மனித இனம் கண்டிட்ட முதல் மதம் எது? மனித சமுதாயம் ஆதியில் அமைத்திட்ட சமயம் எது? மனிதன் கடவுளைக் கண்டறிய நேரிட்ட காரணமும் முறையும் எவை? ... என்ற வினாக்களுக்குத் தெளிவான, முறையான, முழுமையான விடைகாண முடியாத நிலை நீடித்தே வருகின்றது ... இனியும் இந்த நிலை நீடித்திடாமல் ஆவன செய்ய வேண்டிய அரிய பெரிய பொறுப்புக்கு உரியவர்கள் இன்றைய இளந் தமிழ்ச் சமுதாயத்தினரே. இதனை உணர்ந்து செயல்படாவிட்டால் தனது இனத்தின் அழிவும், உலக அறிவியல் துறைகளுக்கு இழிவும் பழியுமே ஏற்பட நேரிடும்.

நண்பா! உலகிகல் எந்த இனம், தன்னுடைய பண்டையப் பெருமைகளையும், தனது மொழிக்குரிய இலக்கியச் செல்வங்களையும், தனது இனத்தின் செழிப்புக்குக் காரணமான பெரியார்களையும் முறையாகப் போற்றிப் புகழ்ந்து பேணிக் காத்திடத் தவறுகின்றதோ!; அந்த இனம், தனது கட்டுக் கோப்பையும், முழுமையையும் இழந்து; பிற இனத்தாரின் இழிச் சொல்லுக்கும், பழிச் சொல்லுக்கும், அழிவுச் செயலுக்கும் உள்ளாகி சிதைந்து, சின்னா பின்னப்பட்டுச் சீரழிந்து உருக்குலைந்து நலிந்திடும். இப் பேருண்மையினை ஏனோ இன்னும் இத் தெய்வத் தமிழினம் மட்டும் உணர மறுத்தும் மறந்தும் வருகின்றது.

கருங்கல்லில் செதுக்கிய கல்வெட்டுக்கள், சிலைகள் முதலியவை காலவேகத்தாலும், பருவ மாற்றத்தாலும், விலங்குகளாலும், விலங்குகள் போன்று வெறி பிடித்த மனிதர்களாலும் சீரழிந்து, வடிவு சிதைந்து முற்றிலும் இருந்த இடமே தெரியாது அழிய நேரிடுகின்றது, கருங்கல்லில் வடிக்கப்பட்ட கருத்துக்களுக்கே இந்நிலை யென்றால்; கதிரவனொளி புகாத இடங்களில், சுண்ணச் சுவர்களில் வண்ணக் குழம்புகளால் வரையப்பட்ட ஓவியங்கள் அழிந்தொழிகின்ற காலம் நெடியதாக இருக்க முடியாது என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. எனவே, மனிதன், தன் கதையையும் கருத்தையும் நிலைநிறுத்தக் கலையும் வண்ணக் கலவையையும் துணையாக்கிக் கொண்டிட்ட முயற்சிகள் தூள் தூளாயின.

அண்டப் பெருவெளியினத்தும் கடலாகிப் பேய்ப் புயலால் பேரலைகளைத் தொடர்ந்து எழுப்பினால் கூட; அவ்வலைகளை, மனித மனத்தின் அளவிட முடியாத ஆவல்மிகு முயற்சித் தொடர்களுக்கு ஒப்பிட முடியாது. மனிதனின் மனதில் ஓய்வில்லை, உறக்கமில்லை; எப்பொழுதும் ஓயாத போராசைப்புயல், உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு, நிலையாமையை எண்ணியெண்ணி ஏமாற்றமும் ஏக்கமும் எரிமலையெனக் குமுறி வெடித்திட்ட நெருப்புக் குழம்பின் வெள்ளப் போக்கு ... அதன் முடிவு, மனிதன், மண்ணுள் புதையுண்டு கிடந்த உலோகத் தாதுக்களைத் தோண்டியெடுத்துச் சலித்தெடுத்து, உருக்கி ஒன்றாகத் திரட்டி அவற்றின் துணையை தன் கதையும் கருத்துமாவது நிலையாமையை

வென்று நிலைத்த வடிவத்தைப் பெறச் செய்ய முயன்றான்.

உலோகத்தால் கருத்துக்களை விளக்கும் சித்திரங்களும், எழுத்துக்களும், சிலைகளும் உருவாயின, ஆனால், மனித வாழ்வின் அன்றாடத் தேவைக்குரிய பண்ட பாத்திரங்களே மிகுந்தன. இருந்த போதிலும், உலோகங்களில் சிறந்த, 'செம்பும்', 'தங்கமும்' மிகுதியாகச் சிலைகள் வடிக்கவும், நாணயங்கள், பட்டயங்கள், (பத்திரங்களும் சாசனங்களும்) ... முதலியவை செய்யவுமே பெரிதும் பயன்படுத்தப் பட்டன. இப்படித் தங்கமும் செம்பும் மனிதனின் நிலையாமையை வென்று நின்றிடத் துணைக்கழைக்கப்பட்ட முயற்சி ஓரளவு வெற்றியையும் அளித்தது. ஆனால், பேராசை பிடித்த மனிதன், தனது சொந்தக் கதையைச் சொல்லிடும் கலைப் பொருள்களின் அருமைபெருமைகளையும் பயன்களையும் மறந்து அவற்றின் பொருள் மதிப்பை மட்டும் நினைவில் கொண்டு; உலோகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சிலைகளையும், கலைப்பொருள்களையும், நாணயங்களையும், பட்டயங்களையும் மண்ணுள் புதைத்து வைத்துக் காக்கவும்; சிதைத்து உருக்கி மீண்டும் உலோகமாக்கி விற்றுப் பணம் சேர்க்கவும் ஆரம்பித்திட்டான். இதனால், மனிதன் தன் கதையும் கருத்தும் நிலையாமையை வென்று நிலைத்து நிற்கத் தேடிய இரண்டாவது துணையும் அழிந்தது.

இறுதியாக மனிதன், தன் உணர்வுகளை முறைப்படுத்தி, வகைப்படுத்தி, வரி வடிவத்தில் அடக்கி, இலக்கியங்களை உருவாக்கி அவற்றைத் தொடர்ந்து செவி வழியாகச் சொல்லித் தன் கதைக்கும் கருத்துக்கும் நிலைபேறு தேடினான். இம் முயற்சியும், வழியும், துணையுமே மனிதனுக்கு முழு வெற்றியைக் கொடுத்தது. ஆனால், மனிதனின் மொழிவெறியும், இனவெறியும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் பொழுதெல்லாம் பிற இனத்தவரின் பெருமை கூறும் இலக்கியங்களைப் பழித்தும், ஒளித்தும், அழித்தொழித்தும் செயல்பட்டிட்டதால் மனித இனத்தின் நிலைப் பேறுக்காகப் படைக்கப்பட்ட பல அரிய பெரிய இலக்கியங்கள் நிலையாமைக்குச் சான்றாகி அழிந்தொழிந்தன. இதைவிட மனிதனின் அறியாமையால் செல்லரித்தும், நீரில் போடப்பட்டும்,

நெருப்பில் இடப்பட்டும் அழிந்தொழிந்த இலக்கியங்கள் ஏராளம்! ஏராளம்!

இச் சோக வரலாற்றுக்குப் பெரும் விளக்கமாக நிலையான சான்றாக இருப்பது நம் பாராண்ட பைந் தமிழகம்தான்.

(அஞ்சல் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை)

உலக ஒற்றுமை, உலகச் சமாதானம், உலகச் சகோதரத் தத்துவம், உலகப் பொதுவுடமை, உலக ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு, உலக மானுடநலப் பாதுகாப்பு, உலகப் பண்பாட்டு வளர்ச்சி, உலகக் கலை இலக்கியச் செழிச்சி, உலக மத மறுமலர்ச்சி, உலக மானுட அன்பு வளர்ச்சி, ... எனப்படும் சித்தர்நெறி தழைக்க உழைப்பதே எம் வாழ்வு. அனைவரையும் எம்மோடு ஒத்துழைக்க வேண்டுகிறோம்.

ஞாலகுரு சித்தர் அரசயோகிக் கருவூரர் 12வது பதினெண்சித்தர் பீடாதிபதி

சென்னை, காரணோடையில் குருதேவர் அமைத்த கோயிலில் மட்டுமே உள்ள அம்மையப்பர் வடிவம்.